

PSALMUL 119

**Citirea zi de zi a Cuvântului este
secretul unei vieți credincioase până
la sfârșit!**



Octavian Baban

**Citirea zi de zi a Cuvântului este secretul
unei vieți credincioase până la sfârșit!**

Ghid de studiu biblic pentru Psalmul 119

Biserica Baptistă Sfânta Treime București

Iulie – August 2022

Partea I: Introducere

Prezentarea generală a Psalmilor

Psalmii sunt cântări de închinare evreiești, care îmbină mai multe genuri, rugăciunea, poezia, doxologia, sfaturi și cugetări înțelepte. Ei exprimă o gamă largă de sentimente și cugetări, de creduri, de rugăciuni și cântări în bucurie sau în suferință. Sunt psalmi de plângere (lamentație), psalmi de pocăință (penitență), psalmi de victorie, psalmi de înfrângere, psalmi de revoltă, chiar psalmi de blestem (imprecatorii), psalmi de mijlocire, de bucurie, de tristețe etc.

Unii psalmi privesc la momentul creației, la destinul omului, la judecata lui Dumnezeu pe pământ și la dreptate, la viitor, la venirea lui Mesia – Hristos, la etapele istoriei omenirii, la moștenirea eternă a celor sfinți și la pedepsirea celor răi. Epistola către Evrei (Evr. 1, 2) și evangheliile sinoptice (Mat. 22:43-45, Mc. 12:36, Luca 22:42-44 etc), Faptele Apostolilor (Fapte 1:20, 2:25, 4:25 etc), precum și Pavel în diverse epistole ale sale, menționează direct psalmii atunci când descriu venirea Mântuitorului, când declară divinitatea Lui, când vorbesc despre arestarea, judecata, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, sau despre judecata divină, despre vremurile din urmă, starea omenirii etc. Psalmii sunt, așadar, și o carte despre Hristos. Isus i-a cunoscut, i-a citat și i-a cântat, în drum spre grădina Ghetsimane, în noaptea trădării, și probabil și în alte sărbători de Paște, împreună cu ucenicii sau singur (Mc. 14:26, Mat. 26:30).

Psalmii formează o carte, dar sunt compuși, de fapt, din cinci cărți mai scurte:

Cartea întâi (Psalmi 1–41) și *Cartea a doua* (Psalmii 42–72), vorbesc despre David și împărăția sa, cei mai mulți fiind compuși de David;

Cartea a treia (Psalmii 73–89) și *Cartea a patra* (Psalmii 90–106) reflectă problemele israeliților din timpul exilului în Babilon; ei se referă adesea la închinarea la Templu, și la istoria lui Israel

Cartea a cincea (Psalmii 107–150) cuprinde psalmi post-exilici, și conțin rugăciuni și cântări de după întoarcerea din Babilon, adesea despre izbăvirea Domnului.

Rugăciuni asemănătoare cu psalmii au existat și la unii regi egipteni (de exemplu, imnul către Aten, al regelui Ackhenaten, asemănător cu Psalmul 104) și la poporul hittit (de exemplu, rugăciunile lui Mursili), ori la locuitorii Mesopotamiei (Plângerea căderii cetății Ur și Psalmul 137; cântările sumeriene numite *balag*, etc).

Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar David a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Lui și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ce a început David, a fost continuat de alți cântăreți din corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii.

Cartea Psalmilor are mai mulți autori, în funcție de epocă. Între aceștia pot fi amintiți David, Solomon, Moise, fiii lui Asaf, fiii lui Core, Etan și Heman, fiii lui Zerah, în timp ce altora nu li se menționează numele, iar psalmii lor sunt anonimi.

Cartea 1 și 2: Psalmii lui David. Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar el, David, a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Domnului și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ceea ce a început David, a fost continuat de alții cântăreți la corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii. Cărțile acestea cuprind și câțiva psalmi ai lui Solomon, și chiar ai colaboratorilor lui David, cum sunt Asaf și fiii lui Core.

Cartea a treia a Psalmilor cuprinde psalmii 73-89. Aceștia sunt Psalmii levitici, care sunt asociați mai ales cu închinarea și slujba la Templu. Unsprezece din acești psalmi sunt ai lui Asaf (73-83); patru aparțin fiilor lui Core (84-87) și câte unul aparține lui David (86), Heman (88) și Etan (89).

Psalmii 73-83 îl au, deci, pe Asaf ca autor. Asaf a fost un levit din familia lui Ghersom, și unul din cei trei mari cântăreți rânduiți de împăratul David să supravegheze serviciile de laudă în casa Domnului (1Cronici 15:16-19), alături de Heman și Etan. Asaf a fost ales să dirijeze

corurile la noua reședință a chivotului Domnului în Ierusalim (1Cronici 16). Fiilor lui li s-a încredințat conducerea celor douazeci și patru de cete de cântăreți (1 Cronici 25:11-31) și ei au luat parte la inaugurarea Templului lui Solomon.

Psalmistul Asaf a rămas în istoria sacră ca un profet (văzător) respectat, dar și ca un cântăreț. „Fiii lui Asaf” au constituit un fel de asociație a cântăreților sacri în Împărăția lui Israel. Ei au contribuit la aplicarea reformelor lui Ezechia (2Cronici 29:13), Iosia (2Cronici 35:15) și Zorobabel (Ezra 2:41).

Observăm că Asaf era un om spiritual, dotat pentru laudă și profeție, și că a avut un impact benefic asupra familiei lui, care s-a păstrat de-a lungul veacurilor. Psalmii lui Asaf au o anumită nota de naționalism, sunt orientați pe făgașul mijlocirii și multumirii și sunt înfrumusețați cu avertismente și cuvinte de învățătură. Ei sunt remarcabili prin suflul profetic care-i străbate.

Cartea a patra a psalmilor cuprinde psalmii 90-106. Ea este cea mai scurtă din cele cinci cărți, anume 17 psalmi. Secțiunea studiată în acest an cuprinde psalmii 93-118, pentru a ne încadra mai bine în planul citirii în câțiva ani a psalmilor. Aceasta înseamnă acoperirea cărții a patra (93-106 din 90-106, deoarece 90-92 au fost studiați în vara anului trecut) și a primei părți din cartea a cincea a psalmilor (107-118 din 107-150).

Această carte include psalmi regali sau teocratici (95-100) și psalmi istorici (104-106), plus alți psalmi cu mesaje individuale (90-94). Psalmii aceștia au fost culeși și puși în colecția de închinare a lui Israel de Ezra (aprox. 458 îH) și Neemia (aprox. 445 îH). Doar trei au autor precizat (90 - Moise, 101 și 103 - David), restul fiind anonimi, și numai șapte psalmi au titluri, din toți 17. În mod special, psalmii 93-99 sunt considerați psalmi profetici, și vorbesc despre venirea lui Mesia. În tradiția iudaică, această a patra carte a psalmilor este văzută ca un fel de paralelă la cartea Numeri, pentru că vorbește mult despre relația lui Israel cu celelalte popoare din jurul țării.

Cartea a cincea a psalmilor (107-150) cuprinde cea mai diversă colecție de psalmi din toate cele cinci cărți (închinare, consiliere, sfaturi și încurajări economice, istorie, etc.). Se pot astfel identifica mai multe grupe de psalmi cu temă sau scop comun. De exemplu, psalmii festivi numiți și Cântările Treptelor (120-134, din care patru sunt scriși de David), care se cântau în vreme ce israeliții se apropiau de Ierusalim și, respectiv, de Templu. Adesea ei conțin imagini vizuale despre cetate și împrejurimile ei (muntele Sionului, frumusețea zidurilor, maiestatea

cetății și a Templului, etc.). Psalmii 113-118 și 146-150, mai sunt numiți și Psalmii Hallel (sau Psalmii Aleluia) fiind cântări de laudă la adresa Domnului. De fapt, toată secțiunea a cincea, 107-150 este formată din psalmi de slăvire a Numelui lui Dumnezeu și a lucrării sale de mântuire. Carte a cincea include și două colecții de psalmi ai lui David (108-110, 138-145); și unul al lui Solomon (127), „Marele Hallel”.

Anul acesta vom privi la psalmul 119 (cel mai lung psalm) în perioada iulie-august și la psalmii 120-134 (psalmii treptelor) în perioada august-septembrie.

Scurtă introducere la psalmul 119

Datare și autor

Psalmul 119 este un fel de amestec de subiecte luate din toți psalmii biblici, un fel de potpourri (ca în muzică), o sumă sau un rezumat al psalmilor lui David sau o integrală a psalmilor lui și ai celorlalți autori. În același timp, este alcătuit în așa fel încât să vorbească credincioșilor și prin cuvinte, dar și prin structură, numere și alte indicii.

În ce privește datarea scrierii lui, există diverse teorii. Se pare că, prin tematică el reușește să cuprindă psalmii lui David și câțiva ai lui Asaf și ai fiilor lui Core. Asta ar însemna că este pre-exilic, adică scris înainte de anii 600 îH, înainte de robia babiloneană. Există și teoria că ar fi fost scris post-exilic, după întoarcerea din Babilon, dar tematic nu pare a fi foarte bine sprijinită această sugestie.

Temele principale ale psalmului 119

Temele psalmului sunt în mod categoric davidice și este posibil ca ideea psalmului să fi fost dată chiar de David, sau de cineva apropiat de David care a apreciat psalmii regelui. În această cântare complexă se văd în rezumat aproape toate temele rugăciunilor lui David care sunt prezentate ca un alfabet al vieții spirituale. Printre aceste teme găsim: pocăința, nevoia de rugăciune, delectarea în cuvânt, trecerea intermitentă prin primejdii și persecuții, exprimarea deschisă a problemelor și a tulburării, bucuria eliberării din necazuri, importanța proclamării și a mărturiei despre izbăvirile Domnului, căutarea înțelepciunii, ascultarea de Legile și orânduilele Domnului, dialogul permanent cu Domnul prin citire-mărturisire-povestirea-vieții-rugăciune-închinare, etc.).

El dă o învățătură centrată pe două lucruri: *Cuvântul* (Legea) Domnului și trăirea curată, sfântă. Psalmul 119 ne îndeamnă să păstrăm o relație vie, continuă cu Dumnezeu citind mereu Scriptura și rugându-ne lui, cunoscând și aplicând regulile și căile lui Dumnezeu, și în succes și în necazuri, constant. Prin psalmul 119 ni se spune că viața

și evenimentele ei pot surprinde sau se pot repeta, cu bucuriile ei și necazurile ei, dar părtașia noastră trebuie să continue constant, indiferent ce se întâmplă. Relația de credință, de rugăciune, de meditare la cuvânt trebuie să continue în orice situație.

Tema aceasta este reluată și dezvoltată în diverse feluri, cu diverse accente, ca într-o simfonie, în cele 22 de secțiuni ale psalmului, care corespund celor 22 de litere din alfabetul ebraic. Este un psalm – alfabet spiritual. Este o colecție de rugăciuni fundamentale, cu care se zidesc atitudinile vieții noastre.

Aceasta înseamnă că așa cum literele sunt cărămizile din care se construiesc cuvintele și apoi propozițiile, iar apoi întreaga comunicare sau toată știința unui om sau unui popor, la fel din aceste 22 de afirmări ale prezenței Legii Domnului în viața noastră se construiește întreaga viața a unui om credincios.

Structura psalmului 119 și termenii cheie

Frumusețea psalmului are și alte secrete care se văd doar în limba ebraică. În fiecare din aceste 22 de secțiuni, există câte opt versete, și în cadrul unei secțiuni date, toate cele opt versete încep cu litera dominantă din alfabet care este la rând, în alfabetul ebraic. Adică, de exemplu, în secțiunea întâi, numit Aleph, toate cele opt versete, vor începe cu litera „a”, în secțiunea a doua, numită Beth, toate cele opt versete încep cu litera „b”, și tot așa. Aceasta înseamnă că psalmul a fost făcut în așa fel încât să poată fi învățat pe de rost. Probabil că era și plăcut și un fel de competiție să vezi cine poate rosti 8 versete cu „a”, apoi 8 versete cu „b”, apoi opt versete cu „g”, apoi cu „d”, până la sfârșit. Adeseori, în cadrul unei secțiuni se folosesc repetat cuvinte cheie foarte cunoscute care încep cu acea literă de exemplu, bunătate, cuvânt, lumină, strigăt sau chemare, etc.

În psalmul 119 sunt folosite opt sinonime pentru cuvântul Lege sau Poruncă. Așadar, sunt 22 de grupuri de câte opt versete, care încep fiecare cu aceeași literă, într-un grup dat, și care reiau din diverse unghiuri și perspective prezentarea importanței a opt termeni care înseamnă toți „Lege” sau „poruncă”.

Cei opt termeni cheie sinonimi din Psalmul 119 sunt următorii (așa cum observă Kidner, în *The Tyndale Commentary*):

1. **Torah** = Lege (v.33)
2. **Edot** = mărturii (v.24), Deut. 31:26, vezi și Ioan 5:45.
3. **Piqqudim** = hotărâri, reguli, condiții, precepte.
4. **Huqqim** = standarde, învățături, inscripții
5. **Miswot** = porunci

6. **Pispatim** = cerințe, reguli, rânduieli, judecăți, ordine

7. **Dabar** = cuvânt,

8. **Imrah** = promisiune, cuvânt dat.

Alți comentatori văd însă 10 termeni sinonimi, și anume, la cei de mai sus se pot adauga și cuvintele „cale” (**derek**) și „dreptate” sau „neprihănire” (**tzedek**).

Pe ansamblul său, psalmul 119 este un fel de radiografie a vieții zilnice cu Dumnezeu, un alfabet al vieții cu Dumnezeu, plin cu sfaturi pentru fiecare zi și tip de situație. El conține detalii, reveniri, refrenuri, declarații, mărturii, avertizări, încurajări. De fapt, la fel decurge și viața noastră, în spirală, în cercuri, uneori. Pe unii, repetițiile îi deranjează, pe alții îi încurajează. Înseamnă că ceea ce este important merită reluat.

Soluția esențială în toate greutățile vieții rămâne închinarea prin rugăciune și cântare, delectarea în Legile și Cuvintele Scripturii inspirate divin, asigurarea că viața noastră este pe deplin focalizată pe voia Domnului, pe ascultarea de Domnul, pe părțasia cu El.

Psalmul 119 este, așadar, un exercițiu de închinare și laudă, la care suntem invitați să participăm având în mâini ordinea literelor din alfabet (alfabetul ebraic). Cine îl parcură ajunge să cunoască și să declare cu bucurie cine este Domnul și să confirme că El este, cu adevărat, bun, drept și credincios.

Pași de studiu și aplicații

Psalmul 119 este în mod deosebit important, fiind cel mai lung psalm din cartea psalmilor și, de asemenea, fiind un rezumat plin de înțelepciune al mesajului majorității psalmilor. El pornește de la experiențele zilnice ale credinciosului, probabil cu plecare de la viața plină de lupte și încercări a împăratului David, și subliniază un secret de bază: ca să continui bine în credință, este esențial să păstrezi o legătură vie, zilnică de citire și meditare la Cuvântul lui Dumnezeu „indiferent ce se întâmplă”.

Este un pic dificil pentru noi, în calitate de cititori moderni ai psalmului, să ne folosim bine de structura împărțită pe cele 22 de litere ale alfabetului, și să sesizăm cuvintele cheie care încep, în fiecare secțiune, cu acele litere. Totuși, pentru coerența prezentării, acest studiu se folosește de aceste 22 de litere evreiești, din care majoritatea sunt și în alfabetul român și încearcă uneori să prezinte anumite cuvinte cheie importante, pe care le explică. Încercați să le notați și să le identificați în text. Iată câteva întrebări care merită puse cu privire la fiecare secțiune și lecție.

a. Ce spune această secțiune despre greutățile, victoriile și convingerile psalmistului? Ce versete cheie putem lua (împrumuta) ca reper pentru viața noastră?

b. Ce ne spune secțiunea săptămânii despre Hristos – Mesia, numit Logosul – Cuvântul (ebr. *Dabar*), despre suferința și victoria lui prin înviere, despre mântuire, despre învățătura credinței? Ce ne spune despre Dumnezeu, ca persoană treimică, despre Dumnezeu Tatăl, despre Fiul și despre Duhul Sfânt? Este important să vedem experiența cu Dumnezeu, atât din perspectiva vechiului legământ cât și din perspectiva noului legământ.

c. Ce ne spune secțiunea studiată despre viața noastră de închinare, de rugăciune, despre reacțiile noastre în dificultăți, despre experiențele noastre cu Dumnezeu în viață? Ce ne spune despre cum să facem față îndoielilor, greutăților, persecuțiilor, amenințărilor, despre cum e bine să ne purtăm cu adversarii sau oponenții noștri? Ce ne spune despre felul în care trebuie să ne rugăm și să așteptăm ajutorul Domnului? Ce alte texte din Noul Testament se ocupă de aceste probleme și cum lămuresc ele afirmațiile din psalmi? Aplicațiile psalmilor sunt foarte importante și are sens să fie contextualizați la viața prezentă a creștinului.

În mod deosebit, la finalul fiecărei seri de studiu, notează-ți versetele sau subiectele care ți se par relevante și roagă-te. Cere ca Domnul să îți dea putere și să îți schimbe viața prin prezența lui și binecuvântările lui. Transformă tezaurul rugăciunilor din psalmi într-un tezaur care să îți îmbogățească propria viață.

Planificarea lecțiilor pe Psalmul 119

Conținut

Partea I: Introducere.....	4
Prezentarea generală a Psalmilor.....	4
Scurtă introducere la psalmul 119.....	7
Datare și autor.....	7
Temele principale ale psalmului 119.....	7
Structura psalmului 119 și termenii cheie.....	8
Pași de studiu și aplicații.....	9
Planificarea lecțiilor pe Psalmul 119.....	11
 Partea II: Studiul Psalmului 119.....	14
<i>Luna Iulie.....</i>	<i>14</i>
7 iulie, Psa 119.1-24, Trăiește sfânt pe baza Scripturii, 9.....	14
Aleph (119:1-8). Fericirile umblării pe căile Domnului.....	14
Două binecuvântări sau fericiri esențiale (1-3).....	14
Standardul poruncilor divine (4-6).....	14
Ascultarea depinde de învățare (7-8).....	15
Beth (119:9-16) Tînăr și curat prin Cuvântul Domnului.....	15
Resursele vieții de tânăr matur și tânără matură (9-11).....	15
Binecuvântarea Domnului te îmbogățește spiritual (12-16).....	15
Ghimel (119:17-24). Bunătatea Domnului te călăuzește.....	16
Darurile Domnului sunt secretul supraviețuirii (17-20).....	16
Supraviețuirea o dă cugetarea asupra Scripturii (21-24).....	16
APLICAȚII.....	16
 14 iulie, Psa 119.25-48, Iubește și învață Scriptura, 34-36.....	18
Daleth (119:25-32): Poruncile Domnului te înviorează.....	18
Cele cinci cereri din rugăciunea omului în necaz.....	18
Cele trei moduri principale de a vorbi cu Dumnezeu.....	18
He (119:33-40). Învață-mă perseverența pe calea ta, Doamne!...	19
Caracteristicile perseverenței (33-35).....	19
Păzește-te de stăpânii falși (36-40).....	19
Vav (119:41-48). Răspunsuri pentru ceilalți.....	20
APLICAȚII.....	20
 21 iulie, Psa 119.49-72, Caută paza Domnului, 50-52.....	22
Zain (119:49-56). Încurajare și mângâiere în viață.....	22

Sursele curajului sunt promisiunile lui Dumnezeu (49-50).....	22
Încurajare din istoria izbăvirilor lui Dumnezeu (51-53).....	22
Heth (119:57-64). Moștenirea noastră este Domnul.....	22
Iute la ascultare (59-60).....	23
Administrează bine timpul și cugetă la Scriptură (61-63).....	23
Ochii celui credincios văd bunătatea lui Dumnezeu (64).....	23
Teth (119:65-72). Învăță de la Domnul și în împrejurări dificile.	23
APLICAȚII.....	24
28 iulie, Psa 119.73-96, Fii bucuros că ești al Domnului, 73, 94.....	26
Iod (119:73-80). Destinul nostru este cunoașterea Domnului.....	26
Suntem creația lui Dumnezeu (73-74).....	26
Domnul este bun și credincios (74-77).....	26
Roagă-te și fii ascultător (78-80).....	27
Kaph (119:81-39). Fii credincios, căci ai un viitor bun.....	27
Nădejde în adâncurile deznădejdiei (81-84).....	27
Încurajare în fața atacurilor (85-87).....	28
Lamed (119:89-97). Cuvântul Domnului ne reface viața.....	28
Creația îi aparține Domnului (89-91).....	28
Viața ta îi aparține Domnului (92-95).....	28
Perfecțiunea Domnului și perfecțiunea oamenilor (96).....	29
APLICAȚII.....	29
Luna August.....	31
4 august, Psa 119.97-120, Urmează lumina Scripturii, 105-106.....	31
Mem (119:97-104). Scriptura te face om înțelept.....	31
Cuvântul divin îți dă pricepere (98-100).....	31
Cuvântul divin este baza eticii umane (101-104).....	31
Nun (119:105-112). Umblă în lumina cuvântului divin.....	32
Lumina pe cărare (105-106).....	32
Balsam pentru temeri și dezamăgiri (107-108).....	32
Moștenirea cerească și auto-convingerea (111-112).....	32
Samech (119:113-120). Fii hotărât și curajos în credință.....	32
APLICAȚII.....	33
11 aug, Psa 119.121-152, Să ai nădejde în Domnul, 134-135,139.....	35
Ain (119:121-128). Cum să faci față presiunilor celor răi.....	35
Pe (119:129-136). Cuvântul este o lumină.....	36
Tzade (119:137-144). Urmărește dreptatea Domnului.....	36
Qoph (119:145-152). Nădejdea în Domnul te face perseverent....	37
APLICAȚII.....	37

18 aug, Psa 119.153-176, Încrede-te în Domnul pentru izbăvire.....	39
Resh (119:153-160). Domnul te scapă de cei răi.....	39
Shin (119:161-168). Pace în mijlocul furtunii, lângă Cuvânt.....	39
Tav (119:169-176). Rugăciunile esențiale ale celui mântuit.....	41
APLICAȚII.....	42

Partea II: Studiul Psalmului 119

Luna Iulie

7 iulie, Psa 119.1-24, Trăiește sfânt pe baza Scripturii, 9

În acest pasaj de început, versetele 119:1-16 corespund primelor două litere din alfabet (*aleph*, 119:1-8, și *beth* 119:7-16, adică literele „a” și „b”). Versetele de aici prezintă temele mari ale Psalmului 119 (Legea Domnului, ascultarea, Cuvântul Domnului, credința, sfințenia, etc.), adică un fel de alfabet (abc) spiritual. Psalmul 119 este, așadar, un alfabet al credinței și ascultării de Domnul și de Cuvântul său. În ce privește versetele 119:17-24, ele corespund literei ghimel (litera „g”, abg în loc de abc). Pasajul acesta reprezintă cererilor după ajutorul Domnului.

Aleph (119:1-8). Fericirile umblării pe căile Domnului

Solomon a spus că „începutul înțelepciunii este frica de Domnul”, iar Domnul Isus ne-a spus nouă fericiri sau „binecuvântări” în predica de pe munte, Matei 5:1-11. La fel, și psalmul 119, începe cu două „fericiri”, pentru cei care decid să meargă pe Calea Domnului, păzind poruncile lui. El ne leagă, de fapt, de primele cuvinte din cartea Psalmilor, adică de Psalmul 1:1 „ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, etc.”

Două binecuvântări sau fericiri esențiale (1-3)

Prima fericire se adresează celor curați din cauză că umblă pe calea poruncilor lui Dumnezeu. A doua fericire se adresează celor care fac lucrul acesta din toată inima, cu dedicare. Cei ce trăiesc căutând să asculte de Legea Domnului vor deveni nevinovați, curați, lipsiți de răutate. Rostește și tu aceste două binecuvântări, citește-le cu glas tare și gândește-te dacă se aplică și la viața ta. Care sunt poruncile Domnului pe care trebuie să le ascuți tu? Sunt aceleași cu cele primite de evrei? De ce da, de ce nu?

Standardul poruncilor divine (4-6)

Sursa poruncilor Domnului este frumusețea caracterului său. Ele ne arată frumusețea și standardele lui Dumnezeu. Scopul poruncilor este păzirea lor cu atenție și sfințenie (4). Dumnezeu ne comunică voia sa nu ca să avem un program religios de închinare consistent, ci ca să trăim o viață nouă, să îl ascultăm. Păzirea poruncilor Domnului este secretul ca lucrurile să meargă bine în viața noastră și a altora. De

aceea, psalmul spune că dorința celui credincios este, într-adevăr să păzească aceste porunci (5). Ce se întâmplă dacă le ignorăm? Desigur, vom ajunge într-o situație în care, la judecată Domnului, să fim dați de rușine (6). Dar cei ascultători și practici, vor fi lăudați.

Ascultarea depinde de învățare (7-8)

Este clar că pentru a-l lăuda pe Domnul cum se cuvine, avem nevoie mai întâi să învățăm legile lui, regulile lui, dreptatea lui. Cine ascultă pe Domnul îl va lăuda cu o inimă veselă!

Beth (119:9-16) Tânăr și curat prin Cuvântul Domnului.

Resursele vieții de tânăr matur și tânără matură (9-11)

Ascultarea de Domnul este sursa purtării noastre, a eticii celui credincios. De obicei, această formare sufletească are loc în tinerețe, la începutul vârstei adulte. De aceea, psalmul pune întrebarea care sunt resursele bărbatului tânăr și ale femeii tinere, ca să își construiască o viață curată? Răspunsul este frumos: fii practic și corectează-te după Cuvântul lui Dumnezeu (9). Măsurile de protejare ale bărbatului tânăr și al femeilor tinere, ca să se ferească de rău, se găsesc în Cuvânt. Aici este resursa, metoda, unealta: Cuvântul.

De aceea, psalmistul își declară dragostea față de Domnul și dorința de a folosi resursa cuvântului. Cuvintele Domnului se memorează, se strâng în inimă ca o resursă ca să ferească de păcătuire. Avem aici o psihologie și o profilaxie a citirii Bibliei.

Binecuvântarea Domnului te îmbogățește spiritual (12-16)

A doua parte pasajului condus de litera beth începe cu o binecuvântare clasică (*baruch atah adonai*), adică „Binecuvântat să fii Tu, Doamne!”. Observați cum cei care îl binecuvintează pe Domnul, se închină bucuroși și îmbogățiți spiritual. Ei vor să învețe Legea – de la Domnul, nu singuri (inspirația Scripturii este importantă); ei sunt gata să spună mai departe ce au învățat (părtășie frățească și ucenicie); ei se simt bogăți și împliniți – de parcă ar poseda toate bogățiile lumii (să ne aducem aminte de pildele lui Isus în care un om găsește o perlă de preț, o comoară, și vinde tot ce are ca să le obțină). În final (16), îl găsim din nou pe psalmist delectându-se cu orânduiala, cu ordinea creației, așa cum a făcut-o Domnul. Probabil că sfârșitul vs. 16 spune mult despre aceste repetiții: reperele vieții sfinte se repetă ca să nu le uităm. De aceea repetă și Cina Domnului – să nu uităm moartea pe cruce a Domnului. De aceea ne închinăm duminică de duminică – să nu uităm învierea Domnului. Ce măsuri iei ca să nu fii năpădit de uitare, ci să ții proaspătă conștiința prezenței lui Dumnezeu?

Ghimel (119:17-24). Bunătatea Domnului te călăuzește

Darurile Domnului sunt secretul supraviețuirii (17-20)

Fără darurile și bunăvoința Domnului, n-am supraviețui în necazuri. De aceea, autorul psalmului se roagă: „fă bine robului tău”. În același timp, ne dăm seama că suntem total dependenți de Dumnezeu, ca un rob de stăpânul său. Ce îți ceri tu lui Dumnezeu? Psalmistul îți cere să îți dăruiască darurile sale (17) și să îți deschidă ochii (18), accesul la poruncile lui, înțelegerea lor (19). Scopul primirii darurilor bunătății lui, este viața și ascultarea perseverentă. Conform Bibliei, sufletul nostru nu își găsește împlinirea decât lângă și în Dumnezeu. Până nu îl găsim pe El, ne topim de dor după El și ne simțim străini în existența noastră. Blaise Pascal spunea că în inima omului este un gol care are forma lui Dumnezeu și nu vom fi liniștiți sau împliniți până când Dumnezeu nu își ocupă acest loc în viața noastră (20).

Supraviețuirea o dă cugetarea asupra Scripturii (21-24)

Nu este greu de explicat că trăim într-o lume de îngâmfați, de rătăciți care îl părăsesc pe Dumnezeu și poruncile lui, de oameni care se așează singuri sub blestem, de uneltitori (complotiști) disprețuitori și violenți. Cel care ne poate scoate de sub acuzațiile lor false este Dumnezeu. El acționează și direct, dar și prin ridicarea calității noastre sufletești, dacă păzim învățaturile lui, dacă le studiem și dacă lumea noastră sufletească are drept petrecere și sfătuitoare cuvintele Domnului. În 23-24 se vede parcă un pic din Psalmul 23 (în fața dușmanilor, noi petrecem timp cu Domnul și suntem invitați la masa părtășiei cu El).

APLICAȚII

Psalmul 119 este absolut memorabil. Găsește din acest psalm trei versete (cel puțin), din fiecare secțiune: aleph, beth, ghimel (a, b, g) și scrie-le mai jos, și învață-le.

.....

.....

.....

.....

.....

Ce înseamnă pentru tine faptul că acest psalm începe cu două fericiri sau binecuvântări?

.....

.....

.....

Care sunt resursele omului tânăr, pentru o viață curată?

.....
.....
.....

Cum poți supraviețui prin credință atunci când ești înconjurat de oameni mândri, disprețuitori, uneltitori și violenți?

.....
.....
.....

14 iulie, Psa 119.25-48, Iubește și învață Scriptura, 34-36

Aceste trei secțiuni ale psalmului, anume, conform literelor *daleth* („d”), *he* („h”) și *wav* („v”) ne învață să stăm lângă Domnul în dureri și depresie, să alegem calea rânduielilor și regulilor lui Dumnezeu și să avem răspunsuri bine pregătite despre credința și viața noastră, pentru noi și pentru toți cei care ne întreabă.

Daleth (119:25-32): Poruncile Domnului te înviorează în încercări

Cu litera „d” în ebraică începe cuvântul *dabar*, care înseamnă Cuvânt, și cuvântul *derek*, care înseamnă cale, cărare. Ele ne îndreaptă spre ascultarea de Dumnezeu.

Sunt destul de multe situațiile din viață când ajungem dezamăgiți și încercați și ne simțim lipsiți, părăsiți, trântiți la pământ („lipiți de țărână”, v. 25). Sufierea îmi este lipită de pământ, zice psalmistul, și avem nevoie de viață de la Domnul. Psalmul 119 ne învață să cerem învioreare de la Domnul, să ne concentrăm și mai bine pe poruncile Domnului.

Cele cinci cereri din rugăciunea omului în necaz

Mai întâi, el cere Domnului să-i învioreze viața. Promisiunile lui Dumnezeu sunt comoara supraviețuirii noastre (25). Apoi își dă seama că are nevoie de pricepere (Doamne, dă-mi pricepere, v. 27). În al treilea rând, el îl roagă să fie ridicat, izbăvit – încrezător în promisiunile Domnului (28). Iar în al patrulea rând, el cere îndurare și intervenția divină ca să fie îndepărtat de la facerea răului și de la necredincioșie (29). A cincea cerere apare în v. 31: „nu mă lăsa de rușine”. Ea are și o condiție („mă țin de învățăturile tale”). Aceasta este o analiză foarte realistă și sinceră a situației dificile prin care trecea psalmistul. Ca și el, avem și noi nevoie toate aceste cinci feluri de rugăciune.

Cele trei moduri principale de a vorbi cu Dumnezeu

În vs. 26 psalmistul mărturisește că îi place să se consulte cu Dumnezeu. El își povestește viața, iar Dumnezeu îl ascultă și îl învață prin Cuvânt. Credeți că această experiență poate deveni și experiența noastră? Este bine ca rugăciunile noastre să nu aibă doar un caracter oficial sau standardizat – ci să ia și forma unor conversații directe, sincere cu Dumnezeu, a unor „istorisiri”. Indiferent ce ar spune unii teologi, iată, aici se vede că îndemnul Bibliei este să ne rugăm personal, negrăbiți, să ne istorisim viața (să o analizăm) înaintea Domnului, așteptând lumina lui. Ia-ți timp să faci lucrul acesta, delectează-te să fii în prezența sa, ca un fiul care vorbește cu tatăl său.

A doua declarație a psalmistului se întâlnește în v. 30. El singur își face timp să pună legile Domnului în fața sa (timp de citire) și declară că alege adevărul (decizii etice, precum și de disciplinare a programului zilnic). A treia declarație, din vs. 3, este pur și simplu o proclamare, un strigăt de eliberare: sunt gata să alerg pe căile Domnului, pentru că El m-a scos la loc larg, în spațiu liber, mi-a dat spațiu de acțiune, de exprimare, m-a eliberat din strânsoarea morții și a necazului!” Psalmistul este gata să alerge, nu doar să „umble” pe calea Domnului. El are energie și viziune acum. Iar Domnul scos inima (gândurile, sentimentele) la loc larg, în spațiu deschis. Omul care a stat în părtășie cu Dumnezeu, omul care și-a povestit viața în rugăciune și a dorit să ia decizii bune, omul pe care îl scapă Dumnezeu din necaz, nu trebuie să rămână oboseț, blazat, fără chef. Decide-te să alergi, cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată inteligența ta pe căile ascultării de Dumnezeu. Nu disprețui libertatea și ocaziile pe care ți le dă. Aleargă pentru Numele lui!

He (119:33-40). Învață-mă perseverența pe calea ta, Doamnel!

După finalul în forță din pasajul anterior, revenim la cursa lungă și perseverență, a vieții normale, zilnice.

Caracteristicile perseverenței (33-35)

Ea izvorăște din motivație, iar motivația se construiește citind îndemmurile și planurile lui Dumnezeu din Scriptură (33). Este nevoie de o dedicare deplină și de o ascultare din inimă, ca să fii perseverent. Ai nevoie și de pricepere, să îți dozezi efortul, să îți planifici acțiunile, să înțelegi Cuvântul (34). Toate îndemmurile acestea ar păli în strălucire dacă perseverența și hotărârea nu ar fi însoțită și de plăcere. Dacă îl urmezi pe Domnul de silă, și nu din convingere, cu bucurie și cu dragoste, e ca o căsătorie care nu poate funcționa. Așadar, de ce căutăm să facem voia Domnului? De teama judecății? Din sentimentul nevoii sau al datoriei? Proverbe 21:15 spune că „este o bucurie pentru cel neprihănit să facă ce este bine, dar pentru cei ce fac răul este o groază”. Domnul prețuiește dacă îl slujim cu bucurie. De exemplu, în 2 Cor. 9:7 scrie că Dumnezeu îl iubește „pe cine dă cu bucurie”. Iar în Deuteronom 28:47 spune că Domnul va aduce pedepse peste poporul său „pentru că, în mijlocul belșugului tuturor lucrurilor, n-ai slujit Domnului, Dumnezeului tău, cu bucurie și cu dragă inimă,”... Va trebui, deci, să cugetăm mai profund la această caracteristică a slujirii.

Păzește-te de stăpânii falși (36-40)

Domnul Hristos a spus că nu putem sluji la doi stăpâni. Intuind prin Duhul Sfânt acest adevăr, autorul psalmului se roagă ca Domnul să îi aplece inima spre Scriptură, nu spre câștig (36). De asemenea, cere

pază divină ca să privească la gloria care trece, sau la lauda omenească, la „lucruri deșarte” (37). Versetul 40 cere Domnului ceva parcă neobișnuit: „fă-mă să trăiesc drept”. Aici găsim un principiu foarte important: puterile noastre nu sunt suficient ca să trăim curat și frumos. Deciziile noastre sunt bune, dar ca să nu rămână neîmpline ca atâtea și atâtea promisiuni luate de Anul nou, avem nevoie de acțiunea și puterea divină ca să trăim altfel. Iar Dumnezeu poate să intervină prin Duhul Sfânt ca să ne ajute (ca în Romani 8:1-2).

Vav (119:41-48). Răspunsuri pentru ceilalți

Întreagă secțiune ne pregătește pentru a fi gata să dăm o bună mărturie în jurul nostru. Psalmistul este gata să dea un răspuns serios celui batjocoritor (42), precum și o mărturie înaintea împăraților (46), cu îndrăzneală și siguranță. Ce înseamnă să „dai răspuns”, în aceste condiții?

Înseamnă să mărturisești binefacerile Domnului, să poți explica cu răbdare credința și nădejde pe care le ai (1 Petru 3:14-15). Precondițiile unei mărturii bune (41-48)

Claritatea acțiunilor și sfințenia lor îți dau ocazia unei mărturii bune (45). Cine este creștin pe ascuns, va crea situații bizare când lumea îi va spune „vai, nici nu știam că ești credincios” (45), Botezul, de exemplu, este o asemenea acțiune. Cine și-a mărturisit credința și a primit botezul va fi mai pregătit să își afirme credința în fața tuturor martorilor. Hrănirea constantă cu cuvântul adevărului, este o altă condiție a răspunsului bun. La fel, prezența Duhului Sfânt în viața noastră. Însuși Duhul Sfânt ne va inspira să spunem ce trebuie (Marcu 13:11). Pasajul se încheie cu declarația delectării în Cuvânt (47) și cu cea în care psalmistul, după ce este gata să răspundă celor batjocoritori și să dea mărturie conducătorilor despre Dumnezeu, își reia cu constanță viața sa de meditație și ascultare de Scriptură, de legile și învățăturile Domnului (48). Indiferent de experiențele vieții, meditația la Scriptură și rugăciunea trebuie să meargă înainte, ca o realitate mai mare decât toate realitățile.

APLICAȚII

Amintește-ți cum ne spune psalmul 119 să discutăm cu Domnul în rugăciune. Cum îți istorisești tu viața către Domnul în rugăciunea ta privată?

.....

Ce fel atitudini te pot ajuta să fii perseverent în credință și în ascultarea de Domnul?

.....
.....
.....

Ce stăpâni falși, nepotriviți, spune Scriptura să evităm în cariera noastră?

.....
.....
.....

Ai avut vreodată ocazia să aperi sau să îți prezinți credința înaintea colegilor, a șefilor, sau a celor care te batjocoresc? Cum ai făcut?

.....
.....
.....

De ce este bine să fii gata să dai o mărturie bună despre credința ta?

.....
.....
.....

21 iulie, Psa 119.49-72, Caută paza Domnului, 50-52

De la Domnul vin încurajările și mângâierile, și promisiunile, El este moștenirea noastră și dorește să avem o inimă sensibilă față de El, nu o inimă împietrită.

Zain (119:49-56). Încurajare și mângâiere în viață

Sursele curajului sunt promisiunile lui Dumnezeu (49-50)

„Amintește-ți”, așa sună primul cuvânt din pasajul pentru această săptămână. Este un pic neobișnuit, poate, să începi o rugăciune cu această observație către Dumnezeu. „Doamne, adu-ți aminte că mi-ai spus un cuvânt, iar eu am nădăjduit în promisiunile tale!” - acesta este mesajul din vs. 49. Oare își poate uita Dumnezeu promisiunile? Psalmistul ne lămurește în vs. 50: „Doamne, știu că nu uiți, promisiunile tale sunt cele care mă întăresc și mă țin în viață.”

Poate că am trăit și noi această experiență, uneori. Poate că ai trecut prin momente în care doar prezența Domnului și promisiunile lui din Scriptură, te mai țin în viață și te întrebi dacă El te-a uitat sau nu. Dumnezeu nu ne uită, El ne dă viață veșnică prin credință în Hristos și această mântuire ne ține în viață și ne duce către viață.

Încurajare din istoria izbăvirilor lui Dumnezeu (51-53)

Ceea ce ne poate întări, în mijlocul problemelor zilnice, când suntem confrunțați iar și iar cu oameni mândri și batjocoritori, este amintirea intervențiilor lui Dumnezeu din trecut. „Judecățile tale de altădată”, zice psalmistul, ele ne mângâie. Orice prigonire pare nouă și ne acaparează toată atenția și revolta. Adevărul este au mai fost asemenea lucruri, iar Dumnezeu ne-a dovedit că nu ne părăsește și ne poate scoate de acolo. Șadrac, Meșac și Abed-Nego, prietenii lui Daniel, știau că se pot baza pe Dumnezeu și că El îi va ajuta, chiar dacă va fi să moară. Și chiar și noi, știm lucrul acesta și ne încredem în Dumnezeu.

Amintirea izbăvirilor din trecut, și legile Domnului sunt o bogăție adevărată în timpul pribegiei noastre pe pământ. Amintirea lor este sursă de cântări (54) și de veghe bucuroasă în timpul nopții (55). Psalmistul ne spune și un secret psihologic în vs. 56: „așa mi se întâmplă mie, căci păzesc poruncile tale”. Cine păzește poruncile lui Dumnezeu va avea astfel de inițiative și de bucurii. Iată un beneficiu și o formare foarte benefică a caracterului atunci când păzim poruncile Domnului.

Heth (119:57-64). Moștenirea noastră este Domnul

Psalmistul declară din început că partea sa de moștenire este Domnul (57). El vorbește ca un levit, care nu avea drept la moștenire în Israel,

ci doar slujba la templu, și zeciuielile din care trăiau. În același timp, și David zice în Psalm 16:5, un lucru foarte asemănător: „Domnul este partea mea de moștenire și paharul meu”. Este timpul să evaluăm ce ne motivează cel mai mult, ce anume ne dă identitate: averile și moștenirile de pe pământ sau Domnul însuși, prezența lui și poruncile sale?

Iute la ascultare (59-60)

Cine este este copilul Domnului și moștenitor al vieții veșnice, se concentrează tot mai mult pe ascultarea de Domnul. El se gândește la căile sale și le îndreaptă. El se grăbește să fie prompt în credință și fapte. Iacov în 1:19 scrie „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mînie” (59-60).

Administrează bine timpul și cugetă la Scriptură (61-63)

Chiar și când cursele celor răi îl înconjoară, cel credincios nu se teme, ci el găsește un timp și un prilej de a se gândi la Legea Domnului. Este foarte frumos este ceea ce spune autorul în v.62, anume că se trezește la miez de noapte ca să îl laude pe Dumnezeu pentru dreptatea sa și judecățile sale. Este, desigur, un obicei al regelui David. Și al lui Daniel, profetul din Babilon, etc. În liniștea și răcoarea nopții, când sufletul era treaz, psalmistul se gândea la dreptatea lui Dumnezeu și îl lauda pentru judecățile sale drepte. Fă-ți timp liniștit de rugăciune, în răcoarea nopții sau a dimineții.

Ochii celui credincios văd bunătatea lui Dumnezeu (64)

Uneori, obosim sufletește și nu mai vedem dreptatea lui Dumnezeu. Ochii celor credincioși văd însă bunătatea lui, zice psalmul, văd prezența Domnului pe tot pământul, și mai văd că Domnul face bine poporului său. Ce văd ochii tăi când privești la lumea din jurul tău? Biserica din Filadelfia este sfătuită să cumpere de la Hristos balsam pentru ochi, ca să vadă limpede (Apoc. 3:18). Secțiunea aceasta se încheie frumos prin cuvinte importante care încep cu litera „h”: „de credincioșia ta (*hesed*) este plin tot pământul... învățătura ta (înțelepciunea, *hok*) mă învață”

Teth (119:65-72). Învață de la Domnul și în împrejurări dificile

Versetele 65, 68 și 71, 72 vorbesc toate patru despre bunătatea Domnului, despre ce este cel mai „bine” sau mai „bun” în viață (*tob* – bine, bun). În versetul 72, psalmistul spune: „mai bună este pentru mine Legea gurii tale decât mii de arginți și decât mult aur” (traducerea Sinodală ortodoxă zice în vs. 72 așa: „bună-mi este mie Legea gurii tale, mai mult decât mii de comori de aur și argint”). Legile

Domnului ne îndreaptă privirea spre această bunătate divină care dă viață și ne face bine, chiar dacă ne trece prin încercări (71).

Aici este și relevana experienței de „smerenie” sau „necaz” din vs. 66, 71. Încercările pe care Domnul le trimite asupra noastră sunt dificile, este adevărat, dar nu sunt primejdioase ca să distrugă, căci suntem copiii lui. Uneori, ele sunt o disciplină tare care se dovedește a fi un bun profesor, ce ne îndreaptă atenția spre Domnul, spre ascultarea de El. Disciplina Domnului te abate de la eșec, de la răzvrătire și de la moarte. Versetul 119:67 este un fel de acord asupra disciplinei divine, care ante-datează declarația din Evrei 12:7. „Suferiți pedeapsa (disciplina): Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?”... și 12:11 „Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare un motiv de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei rodul dătător de pace al neprihăririi.”

În mijlocul greutăților și a celor răi, cel credincios păzește poruncile Domnului și are o inimă sensibilă. Prin comparației, cei răi sunt insensibili, au o inimă bătătorită și nedecisă, deformată (fără formă) ca o gelatină, ca grăsimea. Aceasta este imaginea folosită de psalmist, o inimă care este doar un țesut amorf, insensibil, inactiv, lipsit de reflecție. Cel credincios are o inimă înțeleaptă și știe să se bucure de viață, de Cuvântul lui Dumnezeu. El se delectează, se desfată în Legile Domnului (70). Inima ta este ca o grăsime flască, sau ca o inimă vie, activă, puternică, sensibilă?

Încheierea pasajului ne atrage iarăși atenția că Legea gurii lui Dumnezeu prețuiește mult mai mult decât tot aurul și argintul din lume (72). Ești și tu convins de acest adevăr? În mod special, observăm că Legea lui Dumnezeu este numită aici „Legea gurii tale” (72). Într-adevăr, în Biblie noi găsim cuvinte inspirate divin, Dumnezeu însuși ne vorbește prin autorii umani. Revelația divină și autoritatea ei care vine de la Dumnezeu, este ceea ce deosebește Scriptura de orice altă carte din lume. Dumnezeu este cel ce i-a vorbit lui Moise pe muntele Sinai, și profeților, El le-a vorbit apostolilor prin Hristos, care este Dumnezeu întrupat, și prin Duhul Sfânt. De aceea, emoția cu care ne apropiem de Scriptură nu se datorează doar înțelepciunii găsite, ci întâlnirii cu comunicarea lui Dumnezeu, cu intenția lui, care ne cere ascultare și credință.

APLICAȚII

Își aduce aminte Dumnezeu de noi sau ne uită? Ce spune psalmul 119 aici? Dar noi, ne amintim de izbăvirile lui din trecut ca să fim încurajați prin ele? Spune care este experiența ta.

.....

 Măsoară-ți viteza cu care ascuți de Domnul? Ești încet sau grabnica la ascultare? Roagă-te Domnului în privința aceasta.

.....

 Ai ochi să vezi bunătatea Domnului în jurul tău? Menționează câteva situații sau aspecte unde vezi că Domnul este bun.

.....

 Ți s-a întâmplat ca încercările să fie vreodată un bun învățător în viața, și să te conducă la Dumnezeu? Ai putea să încurajezi pe cineva care trece prin greutăți?

.....

 Te-ai gândit că meditarea la Cuvântul Domnului îți antrenează gândirea și îți dezvoltă capacitatea și varietatea sentimentală, precum și stabilitatea sufletească? Aceasta înseamnă să ai o inimă matură, nu flască și nesimțitoare ca grăsimea. Notează ce părere ai despre această metaforă folosită psalmist (70).

.....

28 iulie, Psa 119.73-96, Fii bucuros că ești al Domnului, 73, 94

În această săptămână vom privi la învățăturile care au drept ghid alfabetic literele *iod* („i”), *kaph* („k”) și *lamed* („l”). Prin ele psalmistul ne învață că îi aparținem Domnului, că El ne reface viața prin har și ne maturizează prin învățăturile Bibliei.

Iod (119:73-80). Destinul nostru este cunoașterea Domnului

Iod este o literă mică, seamănă cu o virgulă, cu punctul de pe litera „i” din limba română. Despre ea zicea Domnul Isus că „nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din Lege, înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile” (Matei 5:18). În limba greacă ea se numește *iota* și seamănă cu „i” din limba română.

Suntem creația lui Dumnezeu (73-74)

Cu litera *iod* încep toate versetele din 73-80. De exemplu, expresia „măinile tale (*iadei-cha*) m-au făcut și m-au întocmit” (73), începe cu *iod*. De altfel, acest verset ne aduc aminte de cartea Geneza. Trebuie să înveți cu pricepere poruncile Domnului, căci pentru aceasta ne-a creat Dumnezeu cu mâinile sale, după chipul său, ca să îl cunoaștem și să stăm în dialog cu El, în ascultare de El. Aceasta este una din trăsăturile de bază ale destinului nostru. Concluzia este extraordinară: am fost creați ca să stăm în relație cu Cuvântul divin, să îi fim parteneri în Univers, să îl auzim și să cugetăm la el, să îl ascultăm.

Domnul este bun și credincios (74-77)

Versetele 75 și 76 fac legătura cu pasajul dinainte, 65-72, prin patru cuvinte cheie: smerire (suferință), credincioșie, bunătate și mângâiere. Așadar, trebuie să primim smerirea – sau disciplina, căci Dumnezeu este drept și binevoitor (credincios) și noi nădăjduim în bunătatea lui care ne mângâie. Dacă dorim să înțelegem dreptatea și bunătatea, credincioșia lui Dumnezeu să ne aducem aminte, de exemplu, de 1 Ioan 1:9, „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” Sau în psalmul 89, „Voi cânta totdeauna îndurările Domnului: voi spune din neam în neam, cu gura mea, credincioșia Ta. Căci zic: Îndurarea are temelii veșnice! Tare ca cerurile este credincioșia Ta!” (89:1-2).

Psalmistul cere ca îndurările Domnului să se reverse asupra lui, ca să trăiască (77). Fără îndurarea Domnului nu este viață, nici dezvoltare. El își susține cererea amintind că „Legea ta este desfătarea mea” (delectarea mea). Așa cum se observă, principiul delectării în Cuvântul și regulile Domnului revine constant, cu putere, în tot psalmul 119. De ce este atât de important? Așadar, nu doar este bine să citim Biblia, ci

trebuie să ajungem să ne delectăm cu învățăturile ei, aceasta este adevărata spiritualitate.

Roagă-te și fii ascultător (78-80)

În același timp, autorul psalmului face o cerere specială (78-79). Psihologic, aici este vorba despre teologia omului care a rămas singur în urma bârfelor aruncate în jur de alții. El cere ca Domnul să dea un răspuns celor semeți și asupritori fără temeii, iar cei credincioși să vină iar în compania sa.

Este foarte dificil să fii singur, fără sprijinitori și să fii vorbit de rău de alții. Cine poate face dreptate, în asemenea cazuri? Noi putem să ne apărăm cauza, până la un nivel, dar cel ce poate aduce dreptate cu adevărat este Dumnezeu. El corectează și confruntă, și influențează inimile oamenilor. În același timp, vedem dorința de comunitate a credincioșilor, de adunare. Nu suntem făcuți să fim singuri, ci să trăim slujindu-ne unii pe alții și, împreună, slujindu-l pe Dumnezeu.

Versetul 80 aduce cu sine o cerere care poate să devină și motto-ul vieții noastre: „Inima să-mi fie neîmpărțită (fără vină, sinceră) în orânduiri Tale”. Cei ipocriți vor rămânea de rușine, dar cei sinceri în ascultarea de Domnul, vor vedea răsplătirile lui. Există o cântare care vorbește despre „o inimă curată, Doamne, este tot ce-mi doresc”. Am putea cânta oare și un imn care să spună „Doamne, dă-mi o inimă neîmpărțită”?

Kaph (119:81-39). Fii credincios, căci ai un viitor bun

Nădejde în adâncurile deznădejdii (81-84)

Secțiunea literei *kaph* începe cu menționarea tânjirii și suferinței psalmistului (o adevărată „topire” a ochilor, a nădejzii care privește în zare, după ajutor, vv. 81-82), din cauza așteptării îndelungate a izbăvirii. El resimte fizic această depărtare și așteptare. Privind la sine, psalmistul se compară cu „un burduf pus în fum” (83). Nu știm exact la ce se referă el, dar orice ar fi, nu este de bine. Este posibil să se simtă uscat și crăpat ca o piele de burduf pusă la uscat, peste care însă dă căldura și fumul. Ajungi uneori să te simți uscat, fără vlagă, obosit, afectat și răpus de probleme, și părăsit în bătaia vântului.

Din adâncul unei asemenea depresii, credinciosul așteaptă mântuirea Domnului, făgăduințele lui, mângâierea lui. La fel ca Iov însă psalmistul nu uită ci, chiar și în încercări își aduce aminte de orânduiri Domnului (83). Așteptarea îndelungată îți ascute parcă simțurile și întrebă: oare cât mai ai de trăit? Când va veni sfârșitul? Oare când va face Domnul dreptate? Oare când își vor primi pedeapsa cei răi? Eliberarea din uscăciunea deznădejdii, o aduce Dumnezeu.

Încurajare în fața atacurilor (85-87)

Psalmistul îi vede la lucru pe cei mândri, că ei îi sapă groapa (pentru că ei îl consideră ca mort) și sunt gata să îl împingă în ea. Totuși, el nu își pierde nădejdea. Îți trebuie curaj, dar și o bună cunoaștere de Dumnezeu, și credință în El.

Când ești înconjurat de probleme, nu uita că Domnul este credincios, ca El este gata să vindece ființa noastră și să ne învioreze sufletul. Oricare ar fi greutățile prin care treci, nu uita să îți amintești de credințioșia Domnului. Cere-i Lui să te ajute, ține poruncile lui, învățăturile gurii lui. Și El va interveni – aceasta este încurajarea.

Lamed (119:89-97). Cuvântul Domnului ne reface viața

Litera „l” (lamed), este litera cu care în limba ebraică încep cuvintele „a învăța”, „învățătură”. Cuvântul Talmud, care se referă la o colecție de multe volume, pline de explicații rabinice, de proverbe și păreri despre Vechiul Testament, vine de la acest verb „a învăța” (*lamad*). De aceea, subiectul învățăturii din Scriptură este tema principală a acestei secțiuni.

Creația îi aparține Domnului (89-91)

Prima învățătură este că întreaga creație îi aparține Domnului, care este Creatorul universului. Biblia spune că pământul și cerurile au apărut prin cuvântul lui Dumnezeu, și continuă să existe prin decizia lui. Tot ce există, continuă să existe (să stea în picioare), prin legile lui Dumnezeu. Așadar, psalmistul vede că Dumnezeu nu s-a retras din Universul său, ci toate se țin în continuare prin El. El nu își schimbă legile, iar minunile pot fi înțelese fie ca o generalizare a legilor lui (iar știința vrea să explice cum), fie ca o transcendere (depășire) a lor, pentru că El este suveran. El a lăsat a lăsat o anume libertate oamenilor și îngerilor să acționeze spre bine sau rău, în contextul acestor legi, dar în final va aduce judecata sa peste toți. Merită să onorăm Numele lui Sfânt și să știm că El este în continuare suveran în tot universul (universuri, veacuri, epoci, lumi, etc.).

Viața ta îi aparține Domnului (92-95)

Alături de Univers, de ceruri și de pământ, de ființele create, se află însă și Legea de pe Sinai. Și ea este o creație a Domnului, o revelație din partea lui, în folosul oamenilor, și în vederea planului său de mântuire. Ce este Legea de pe Sinai? O formă istorică în care Dumnezeu și-a descris caracterul și standardele, pe care a dat-o ca îndrumar și legământ poporului Israel în trecut. Descrierea aceasta a rămas adevărată și azi, dar noi nu mai trăim, ca Biserica, în (sau sub) Legământul Legii, ci în Legământul lui Hristos, bazat pe jertfa lui

Hristos. Psalmistul recunoaște că fără această lumină a Domnului, care este Legea, el ar fi pierit în răutate și neștiință (92). Și la fel ar fi fost și soarta noastră, dacă nu aveam Vechiul Testament, apoi Noul Testament.

Într-un fel, aici este vorba și despre Eden și despre prezent, anume despre cunoașterea binelui și răului. Noi cunoaștem binele și răul prin Legea lui Moise și, în mod suprem, prin învățătura lui Hristos și a apostolilor în Noul Testament. Cunoașterea de Domnul este viață. Ne dăm seama că îi aparținem Domnului, și fără el nu putem fi mântuiți (94) din declarațiile pe care le citim în Scriptură.

De aceea, cel credincios nu uită de lumina poruncilor Legii, căci prin Cuvântul său, Domnul ne înviează. Din nou, apare promisiunea psalmistului: chiar în mijlocul prigoanei celor răi, el nu va uita niciodată de învățăturile Domnului. Legătura lui cu Scriptura este constantă.

Perfecțiunea Domnului și perfecțiunea oamenilor (96)

Versetul 96 are o mare adâncime teologică. El zice: „Văd că tot ce este desăvârșit are margini: poruncile Tale însă sunt fără margini”. Este așa de profund că ne-ar trebui mult timp să îl analizăm ca să îl înțelegem. Psalmistul declară că toate lucrurile perfecte din universul creat au un scop și o limită, au o finalitate. Perfecțiunea universului creat se află în împletirea și în complementaritatea limitelor sale. În contrast cu ele însă se află Dumnezeu. La El, perfecțiunea înseamnă altceva, nu completare, ci cuprindere a tuturor lucrurilor și fiinelor în planurile sale. Perfecțiunea divină nu are margini ori limite. Ea cuprinde totul și asigură coerența și scopul tuturor celor create, și toate se supun voiei lui Dumnezeu. Libertatea pe care o ai și timpul în care trăiești, au și ele limitele lor. Ce faci în privința aceasta?

APLICAȚII

Cum a fost făcut omul, în contrast cu restul lumii?

.....

De ce merită să fim bucuroși că suntem copiii lui Dumnezeu?

.....

S-a retras Dumnezeu din univers, în raiul său, sau este prezent în continuare?

.....
.....
.....

Ce spune 119:80 despre inima noastră, cum trebuie să fie ea înaintea Domnului (119:80)?

.....
.....
.....

Prin ce frământări a trecut psalmistul când s-a văzut înconjurat de greutate și de dușmani? Când ne-a trimis Dumnezeu izbăvirea lui deplină? Ce va însemna a doua venire a lui Hristos?

.....
.....
.....

Prin ce se deosebește perfecțiunea lui Dumnezeu de perfecțiunea oamenilor?

.....
.....
.....

Vom ajunge vreodată să cunoaștem totul despre Dumnezeu?

.....
.....
.....

Luna August

4 august, Psa 119.97-120, Urmează lumina Scripturii, 105-106

Lecțiile din 4 august (119:87-120) și din 11 august (119:121-152), de săptămâna viitoare, conțin ambele câteva referiri importante la Lumina lui Dumnezeu, pe care o vedem în poruncile și învățăturile din Scriptură. Seria lor începe aici, în pasajul pe care noi l-am numit „Urmează lumina Scripturii”. În lecția pentru săptămâna aceasta, psalmistul trece de la dragostea pentru legile Domnului, la recunoașterea că ele sunt o lumină, și în final, la dorința de a urma această lumină curajos, cu inimă dedicată, nu cu inimă împărțită.

Mem (119:97-104). Scriptura te face om înțelept

Versetul 97 conține o declarație directă „Ah, cât de mult iubesc Legea ta: întreaga zi meditez la ea!”. Iată, așadar, o măsură a iubirii față de Cuvânt: el este subiectul meditației noastre pe toată durata zilei. Ar fi bine să ne întrebăm dacă la fel gândim și noi. Ți-ai făcut obicei să discuți cu vreun prieten zilnic, sau cu soția, sau copiii, să aveți întrebări și răspunsuri din Scriptură? Dacă nu, atunci în ce fel ai putea spune că ești un creștin care iubește Cuvântul lui Dumnezeu? Merită să ne obișnuim să ne întrebăm unii pe alții cum înțelegem și trăim învățătura Bibliei. Asta înseamnă, printre altele și îndemnul din Coloseni 3:16.

Cuvântul divin îți dă pricepere (98-100)

Din meditația la Scriptură se naște o înțelepciune vie, bună, gustoasă, adevărată, practică, nu o istețime uscată, rece, abstractă, mândră sau o inteligență pusă pe rele. Psalmistul spune că în trei privințe vei deveni mai înțelept – și toate aceste direcții sunt importante. Mai întâi, vei fi mai înțelept decât dușmanii tăi – și ei nu te vor controla (cred că și maneliștii ar aprecia acest subiect: „Biblia te face înțelept și dușmanul nu te trage-n piept”). Apoi devii mai înțelept decât profesorii vieții tale (viața însăși este un profesor, și mulți prieteni, frați sau dușmani, sunt profesori la școala aceasta a vieții, fără să vrea). În al treilea rând, vei fi mai înțelept decât bătrânii. Motivul este limpede: nu vârsta te face înțelept, în sine, ci frica de Domnul (poți fi în vârstă și totuși neînțelept). Un credincios în vârstă, echilibrat, va beneficia și de înțelepciunea anilor, dar și de înțelepciunea Scripturii, a Duhului Sfânt.

Cuvântul divin este baza eticii umane (101-104)

Meditarea la Scriptură, la Legea Domnului, este baza eticii umane. Bazați pe Scriptură, vom putea evita acțiunile și inițiativele rele (vom ține piciorul departe de drumuri rele), vom păzi cerințele Domnului,

vom continua să învățăm de la El și, cum se zice, „să ținem aproape” de El. Vom evita minciuna și vom fi pricepuți, inventivi pentru bine. În legătură cu aceasta, se pare, în urma statisticilor, că trei din patru creștini obișnuiesc să mintă zilnic, ca să iasă cu bine din dificultăți sau ca să își construiască o imagine publică mai bună. Ne exagerăm succesele, ne minimalizăm eșecurile, ne cosmetizăm conflictele și defectele. S-ar putea ca aceste statistici să indice că nu mai studiem și nu mai iubim Cuvântul lui Dumnezeu, ci mai mult orgoliul nostru și aplauzele societății.

Nun (119:105-112). Umblă în lumina cuvântului divin

Lumina pe cărare (105-106)

Litera *nun* este prezentă și în limba română ca litera „n”. Versetul 105 este un adevărat motto pentru mulți credincioși: „Lampă (*nar*, ebr.) pentru picioarele mele este Cuvântul tău, și o lumină pe cărarea mea.”. Așa cum soarele și luna sunt lumină pentru zilele și nopțile noastre, așa Cuvântul este o lumină pentru drumul sufletului și pentru acțiunile noastre. Dar, desigur, e un lucru să ai lumina, și cu totul altul să o urmezi. Psalmistul promite în vs 106, cu jurământ, că va urma această lumină a Cuvântului divin. Aceasta arată și pocăință și dedicare definitivă. Se aseamănă într-un fel cu ce promit credincioșii la botez.

Balsam pentru temeri și dezamăgiri (107-108)

Momentele de revelație și promisiune, foarte prețioase în viață, pot fi urmate însă, adeseori, de amărăciune. Psalmul 119 spune în vs. 107: „Sunt foarte întristat: însuflețește-mă, Doamne, după cuvântul tău!”. Sentimentele noastre adeseori fluctuează: uneori suntem fericiți, alteori suntem nefericiți. Uneori ne doboară teama de primejdii și vederea curselor întinse de cei răi, alteori mergem cu credință înainte. Indiferent de întunericul și luptele vieții, candela luminii Scripturii este cu noi ca să nu ne rătăcim (110).

Moștenirea cerească și auto-convingerea (111-112)

Dacă în vs. 57, psalmistul spunea că „partea lui este păzirea poruncilor”, acum spune că „învățăturile Domnului sunt moștenirea și bucuria mea”. Urmarea luminii Cuvântului își are răsplătirea în ea însăși – intrăm în moștenirea veșniciei și a bunăvoinței veșnice a Domnului – și ne bucurăm de aceste răsplătiri, încă din prezent.

Samech (119:113-120). Fii hotărât și curajos în credință

În Apocalipsa lui Ioan 21:8 scrie „dar, cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă”.

Există așadar o categorie a oamenilor fricoși, adică lași și ipocriți, și „nehotărâți” – cum zice vs. 113, care este certată și respinsă de Dumnezeu. Ei mai pot fi numiți și oameni „cu inima împărțită”, oameni „care îl caută pe Dumnezeu cu jumătate de inimă”, sau „fără tragere de inimă”. Pe aceștia, psalmistul îi numește chiar „răi” în vs. 115. În comparație cu ei, el iubește Legea Domnului, iar Domnul este scutul și adăpostul său.

Bisericele astăzi au o problemă majoră aici: mulți au inima împărțită și caută gloria și aplauzele oamenilor, sau câștigul și promovările lumii, și nu standardele lui Dumnezeu și voia lui. A avea o imagine publică bună a devenit o țintă majoră, cu politici majore alături de ea, pentru care mulți sunt pregătiți să mintă sau să îmbrățișeze nedreptatea.

O atitudine dedicată și curajoasă, nu poate fi însă doar rezultatul eforturilor noastre. Psalmistul îi cere sprijinul lui Dumnezeu – ca să scape de cei răi, dar și ca să urmeze calea Domnului cu curaj (116-117).

Finalul celor prefăcuți care se depărtează de Domnul pentru avantajele și aplauzele vieții de acum, este pe măsura ipocriziei lor. Domnul îi aruncă așa cum se aruncă rebuturile, împreună cu înșelăciunea și minciuna lor, ca pe o spumă cu mizerii pe care o iei și o arunci ca să cureți apa (118-119). De aceea, psalmul 119 se încheie pe un ton foarte sobru: își dă seama bine, cu teamă, de corectitudinea judecăților Domnului (120).

APLICAȚII

Citește din nou vs. 97. În ce fel se vede că tu iubești Legea Domnului?

.....

Ce facem dacă după momente glorioase de rugăciune și părtașie spirituală, vin și experiențe dificile, de tristețe și supărare (107-108)?

.....

Ce înseamnă să fii cu inimă dedicată pentru Dumnezeu, sau cu inimă împărțită, nehotărâtă? De ce spune Ioan că nu vor intra în moștenirea cerească oamenii „fricoși”, care ezită să mărturisească credința?

.....

Ce răspuns va avea Domnul pentru cei nehotărâți în ascultarea de El?

.....

.....

.....

11 aug, Psa 119.121-152, Să ai nădejde în Domnul, 134-135,139

Prima săptămână din August ne invită la citirea a patru secțiuni din Psalmul 119, corespunzătoare literelor *ain* („e”), *pe* („p”), *tzade* („ț”), și *qoph* („q”). În versetele acestea, se continuă subiectul despre lumină, început anterior, pentru că la litera *pe*, se afirmă că deschiderea cuvintelor Domnului (citirea lor) ne dă lumină (130, 135). Partea dedicată literei *tzade* are un înțeles mesianic profund, fiind una din referințele la care s-au gândit apostolii după ce Isus a curățit templul de vânzătorii de animale și de schimbătorii de bani (Psa. 119:139, cf. Ioan 2:17, dar, mai ales, vezi Psa. 69:9).

Ain (119:121-128). Cum să faci față presiunilor celor răi

Confruntarea cu răutatea omenească și cu inventivitatea celor răi pare să nu aibă sfârșit decât în Ziua Judecării. Subiectul luptei cu cei răi revine de foarte multe ori în Psalmul 119. Parcă nu se mai termină. Dar nici încrederea în Dumnezeu și meditarea la Cuvântul lui Dumnezeu nu se termină. Adesea, în încercări prelungite, oamenii se dezamăgesc și spun „lui Dumnezeu nu îi pasă”. Cel credincios însă are o încredere constantă.

În secțiunea literei *ain*, sau „e”, psalmistul încearcă să arate calea spre a face față acestor răutăți. Mai întâi, el declară că păzește „Legea și dreptatea”. Niciodată nu vei face față presiunilor nedreptății și necinstei, dacă nu ai o atitudine clară față de Legea și dreptatea Domnului, și dacă nu ești angajat ferm să le studiezi și să le păzești (121). Apoi, de asemenea, nimic nu poate fi întreprins fără ocrotirea și paza Domnului. Psalmistul se roagă de două ori: „nu mă lăsa”, și în 121 și 122.

Lupta pentru dreptate socială este foarte importantă, și mulți creștini se lasă cuprinși de ea în mod foarte intens (mișcări ecologice, drepturile familiei, drepturi cetățenești, etc.). Dacă este vorba de prioritățile vieții însă trebuie să recunoaștem că mântuirea dată de Dumnezeu este pe primul loc (apare iarăși tema „topirii după Dumnezeu” și se regăsește în vs. 20, 82, 123 în Psa. 119). Acesta este lucrul pe care îl recunoaște psalmistul în vs. 123-125. Astfel, de două ori el se descrie pe sine drept „robul” lui Dumnezeu (124, 125).

Această relație Dumnezeu – om (slujitor, rob), este extrem de importantă. Ea recunoaște că sursa dreptății este la Dumnezeu, nu în planurile noastre. De aceea, ascultarea de Domnul este crucială. Cauza răutății umane și efectele ei cele mai mari nu stau în nedreptăți față de semenii, ci în răzvrătire față de Domnul. De aceea, El trebuie să intervină (126) și pe El trebuie să îl urmăm neconținut.

Relația de ascultare de Domnul este frumos arătată în vs. 127: cuvântul lui Dumnezeu trebuie iubit „mai mult decât tot aurul curat din lume”, pentru că merită.

Pe (119:129-136). Cuvântul este o lumină

Claritatea judecății sau evaluării este și ea crucială. Nimeni nu poate oferi o adevărată cunoaștere a binelui și răului decât Domnul. De aceea, învățăturile lui sunt minunate (129), pentru că dau lumină celor cu inima sinceră (130).

Psalmistul este înfometat („lacom”) după Cuvântul divin ca după o hrană bună, de care nu te poți sătura (131). Nu poți face față presiunii celor răi, dacă sufletul tău nu se hrănește cu Cuvântul lui Dumnezeu. Este o mare presiune în prezent arătată prin diverse politici sociale și culturale față de diverse minorități, prin programe mass-media de o valoare îndoielnică, prin generalizarea îndemnului la necredință și la nesocotirea standardelor divine pentru viața umană. Fără o hrănire continuă cu Scriptura, vom fi flămânzi, iar sufletul nostru va primi o altă hrană, înșelătoare, letală.

Apar aici trei direcții de acțiune: apelul la mila Domnului față de noi, apelul la ajutorul lui și la evitarea nelegiurii în viața personală și cultivarea unei inimi sensibile (136), care plânge și suferă în fața nedreptății. Apostolul Pavel atrăgea atenția că în vremurile din urmă oamenii vor fi lipsiți de această sensibilitate, chiar și de dragoste naturală, firească, unii față de ceilalți. 2 Timotei 3:2-5, spune că „oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, etc.” Psalmistul varsă lacrimi neîncetat pentru astfel de încălcări ale dreptății (136).

Tzade (119:137-144). Urmărește dreptatea Domnului

Litera *tzade* este și litera cu care începe cuvântul neprihănire sau dreptate în limba ebraică (*țedek*). De aici vine și numele Țadoc, preot pe timpul regelui David, și numele Saduchelilor, care se trăgeau din acest preot.

De aceea, pasajul începe cu repetarea cuvântului „dreptate”: „Tu ești drept, Doamne, și judecățile Tale sunt fără prihană. Tu îți întemeiezi învățăturile pe dreptate și pe cea mai mare credincioșie” (137-138). La fel apare și în 142: „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică” și în 144: „învățăturile tale sunt drepte pe vecie”. Temelia dreptății omenești nu poate fi bine întemeiată decât dacă este așezat pe temelia dreptății divine, bună și veșnică. De aceea, în situații neclare repetăm

că „răzbuarea este a Domnului”, pentru că El știe secretele inimilor (Deut. 32:35, Romani 12:18-19).

Chiar dacă uneori ni se pare că alte rațiuni sunt presante și obiective, psalmul 119 ne atrage atenția că tot Cuvântul lui Dumnezeu este încercat, testat și merită iubit (140). Cine te face cu adevărat „mare”: oamenii sau Dumnezeu? Răspunsul este că Dumnezeu și este bine să fim „mari” înaintea lui, nu înaintea oamenilor.

Qoph (119:145-152). Nădejdea în Domnul te face perseverent

„Te chem”, „te strig”, și „glasul tău” – sunt toate expresii care încep cu litera *qoph*, în ebraică. Simțim cu mare intensitate că psalmistul spune cu întreaga ființă: „te strig”, „te strig”, „te chem”, „te chem”, „ascultă-mi glasul” (145-147, 149). Aici este vorba despre intensitatea și puterea rugăciunii celui credincios.

Toată inima trebuie să participe în această chemare a lui Dumnezeu. Nu este loc pentru o strigare cu jumătate de gură, după cum nu era, în lecția mai dinainte, loc pentru o inimă împărțită (145).

David spunea că el se roagă noaptea (63:6), la fel spune și aici psalmistul din Psalmul 119 (147-148). S-a mai repetat acest lucru și în vs. 119:62. Și Isus, spun evangheliile, se ruga adeseori noaptea. Miezul nopții și niștea sa, precum și liniștea revărsatului de zori este un timp bun rugăciunea neîngrădită a inimii.

În urma acestei rugăciuni, apare clar că psalmistul îl știe și îl simte pe Dumnezeu aproape (151), știe că la El este adevărul (151), și învățăturile Domnului sunt așezate să rămână așa pentru vecie (152). Cu alte cuvinte, Dumnezeu este același și nu se schimbă. Caracterului lui este de o frumusețe colosală, veșnică absolut stabilă, nepieritoare (152).

APLICAȚII

Ce trebuie să facă un om dacă se cheamă pe sine „rob al lui Dumnezeu”?

.....

Cât de important este să recunoști dreptatea lui Dumnezeu, ca sursă a oricăre dreptăți, și să păzim legile lui?

.....

Ce loc dai rugăciunii în viața ta? Cât de des vorbești cu Dumnezeu? Te-ai rugat vreodată devreme dimineața sau în timpul nopții?

.....

.....

.....

18 aug, Psa 119.153-176, **Încrede-te în Domnul pentru izbăvire, 153, 176**

Ultimile trei litere din cele 22 care alcătuiesc sunt *resh* („r”), *shin* („ș”) și *tav* („t”). Saptămâna aceasta vom studia încheirea psalmului 119 care își găsește o bună rezumare în aceste trei pasaje (așa cum primele două litere *alef* și *beth*, au oferit o bună introducere în temele psalmului). Dumnezeu este scăparea noastră, de aceea avem pace în mijlocul încercărilor și ne rugăm lui Dumnezeu cu încredere.

Resh (119:153-160). Domnul te scapă de cei răi

Adeseori, ne temem de ce ne pot face oamenii răi. Există însă o răsplătire a Domnului, atunci când facem voia lui, prin care El vine în izbăvirea poporului său.

În ebraică, cu litera *resh* încep cuvintele „vezi”, „văd” (*rah*), și „mulți”, „mult”, „mare” (*rabah*, *rabim*), „cap” (temelie, *rosh*). Întregul pasaj conține de mai multe ori aceste cuvinte. Psalmistul își recunoaște păcatele („vezi-mi ticăloșia”, 153), apoi privește cu repulsie la cei răi („văd cu scârbă pe cei necredincioși”, 158), și apoi îi mărturisește lui Dumnezeu dragostea după cuvântul său („vezi cât iubesc poruncile tale”, 159). De aceea, el cere ca Dumnezeu să îl răscumpere din păcate și să îi restaureze sufletul (154). Mântuirea nu vine decât de la Domnul, iar cei răi o resping (155). Versetele 156 și 159, amândouă așteaptă învierea venită de la Dumnezeu. Dumnezeu, care iartă păcatul, aduce o viață deplină celui ce se pocăiește, adică o întregă înviere a sufletului. Dumnezeu ne izbăvește din adâncul păcatelor noastre pentru că îndurarea lui este mare (156).

Accentul pus pe rugăciune în psalmul 119 apare și aici și ne arată că mântuirea lui Dumnezeu ne aduce în prezența lui, în părtășie cu El. Un om mântuit trebuie să iubească părtășia cu Dumnezeu și părtășia cu frații, întâlnirea cu ei și închinarea.

Frumusețea ultimului verset este greu de egalat (v.161). „Capul („piatra de căpătâi” sau „piatra cap”, *rosh*) a cuvântului Tău este adevărul”. Ne aducem aminte că Domnul Hristos este piatra din capul unghiului și, într-un fel, El este prezent și aici, în vs. 160. El este Cuvântul cel veșnic. Cine construiește pe Hristos, pe Cuvânt, pe Adevăr, își zidește o viață trainică, veșnică.

Shin (119:161-168). Pace în mijlocul furtunii, lângă Cuvânt

Uneori, poți ajunge prigonit de cei ce dețin puterea politică și administrativă. Așa se întâmplă și cu psalmistul care a scris psalmul 119 când spune că niște conducători îl prigonesc fără temei (161; „voievozi” înseamnă „conducători”). De cele mai multe ori, în asemenea situații, ne temem de oameni și de ce ni se poate întâmpla.

Totuși, Dumnezeu veghează și atunci. Psalmistul spune „inima mea nu tremură decât de cuvintele tale”. În Luca 12:4-5, Domnul Hristos are o explicație - sau îndemnare, foarte bună. El zice „Vă spun vouă, prietenii Mei: Să nu vă temeți de cei ceucid trupul și după aceea nu mai pot face nimic. Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți.” Cine se teme de Dumnezeu, nu trebuie să se mai teamă și de altceva, sau altcineva, pentru că Dumnezeu dă pacea în viața noastră. Isaia 26.3, zice: „celui cu inima tare, Tu-i cheazăuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.” Adică, „pentru cel cu inima tare, tu îi asiguri pacea”. Nu este un verset ușor, dar este perfect adevărat. Și Solomon ne învață în Proverbe 29:25 că „frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă.”

Părtășia psalmistului în rugăciune și citirea Scripturii este profundă și plină de bucurie. El se bucură de Cuvânt, ca „de o mare pradă” (v. 162). Până acum am văzut multe comparații cu privire la Cuvânt: Cuvântul asemănat cu o hrană gustoasă și bună, cu un câștig care depășește tot aurul din lume, cu o recoltă foarte bogată, peste așteptări, etc. Acum vedem Cuvântul lui Dumnezeu asemănat cu o pradă de război pentru un luptător victorios. Un astfel de luptător se trezește peste zi, foarte bogat. Noi am dobândit o mare victorie prin Isus, „peste zi”. A lui este victoria. Și prada este dată de El este viața veșnică, nașterea din nou, toate binecuvântările Cuvântului.

Versetele 166 și 167 se află în centrul învățăturii din această secțiune. Lauda noastră la adresa lui Dumnezeu trebuie să ne însoțească toată ziua, în toate zilele vieții noastre. Psalmul zice „de șapte ori pe zi te laud”. Iar „șapte” începe și în ebraică – la fel ca în limba română, tot cu litera „ș”. Șapte înseamnă un număr desăvârșit, complet, o creație împlinită (6+1). Ne aduce aminte de profetul Daniel, care se ruga în fiecare zi de trei ori (Daniel 6:10). Prin comparație, autorul psalmului 119 se roagă și el, dar de șapte ori. Aceasta arată o continuitate desăvârșită a rugăciunii, de-a lungul zilei, cu privire la toate detaliile vieții, o discuție permanentă cu Dumnezeu în duhul omului.

Pacea lui Dumnezeu vine peste cei ce iubesc Legea lui Dumnezeu și nu li se întâmplă nici o nenorocire (165). Răsplata iubirii Cuvântului lui Dumnezeu, și a credinței în Dumnezeu, și a păzirii poruncilor lui, este mântuirea (166).

Încet, psalmul ne conduce spre rugăciunile din final. De aceea, înainte de aceste rugăciuni, mântuirea este afirmată cu această intensitate.

Tav (119:169-176). Rugăciunile esențiale ale celui mântuit

Din aceste ultime opt versete, vs. 174 este o mărturisire, o constatare, iar celelalte șapte sunt toate rugăciuni, cu cereri sau îndemnuri ori promisiuni.

Astfel, versetul 174 ne descrie starea sufletească a psalmistului. El suspină după mântuirea lui Dumnezeu, știe că are nevoie de ea, și în același timp se delectează în legea lui Dumnezeu. Deci, tot psalmul a încercat să ne asigure că avem această poziție: că prețuim mântuirea Domnului, că ne dăm seama că avem nevoie de ea, și că ne lăsăm inundați și binecuvântați de cuvintele scumpe ale Scripturii. Căutarea și primirea mântuirii lui Dumnezeu sunt experiențe centrale în viața noastră.

Să privim în continuare, la aceste cereri finale, recapitulative, și la îndemnurile presărate între ele. La început găsim două cereri intense:

1. O cerere de ascultare a rugăciunii și o cerere după pricepere, bazată pe promisiunile Domnului (169 a și b).
2. O cerere de ascultare și de izbăvire, bazate pe promisiunile lui (170).

Accentul autorului nu trebuie omis. Toate răspunsurile la rugăciune, toate izbăvirile, toate intervențiile, Dumnezeu le face ca împlinire a promisiunilor sale, în care își declară dragostea, credințioșia și bunătatea.

Aceste cereri sunt urmate de îndemnuri și promisiuni personale, și de mărturisiri din partea psalmistului. Astfel, vedem două efecte principale ale legilor lui Dumnezeu în viața noastră.

1. Efectul învățării regulilor Domnului, trebuie să fie lauda adusă Numelui său, adusă cu bucurie (171).
2. Efectul dreptății (neprihănirii) sîntelesă din poruncile Domnului, trebuie să fie o cântare inspirată, care să pună în acorduri muzicale chiar acest Cuvânt drept! Acest efect seamănă foarte mult cu îndemnul să vorbim unii cu alții cu cântări de laudă (Efes. 5:19. „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, și cîntați și aduceți din toată inima laudă Domnului”, cf și Col. 3:16).

Psalmul se încheie cu trei cereri importante: „ajută-mă” (173), „sprijinește-mă” (175), „caută-mă” (176). În alte cuvinte, aici ne întâlnim cu o cerere care ne aduce aminte de Psalmul 23: „Doamne, fii păstorul meu cel bun, păstorește-mă, căci doar la tine este viața adevărată.”

Cuvântul lui Dumnezeu rămâne la loc ales în viața psalmistului: el alege să studieze și să urmeze poruncile Domnului și nu le uită. Deși

ne-a condus printr-o închinare măreață, în acest psalm 119, psalmistul rămâne un om modest. El se compară cu o oaie care rătăcește, dacă Domnul nu vine să se îngrijească de ea. Domnul să ne dea hotărârile sfinte și perseverența psalmistului, dar și smerenia și modestia lui, de-a lungul întregii vieți.

APLICAȚII

Ce înseamnă să îți zidești viața pe piatra de căpătâi sau de unghi, care este Isus Hristos?

.....

.....

.....

Cum poți să te temi doar de Domnul și nu de oameni? De ce și cum? Știi pe cineva care s-a purtat așa cu succes?

.....

.....

.....

De ce compară aici psalmistul bucuria sa pentru Cuvântul Domnului, cu bucuria pentru o pradă uriașă?

.....

.....

.....

Care sunt cele trei rugăciuni scurte cu care se încheie psalmul 119, în vs. 173-176? Cum se aplică acestea la viața noastră?

.....

.....

.....

De câte ori este bine să ne rugăm într-o zi: de trei ori, ca Daniel, sau de șapte ori, ca psalmistul din psalmul 119? Ce vrea să spună Scriptura aici?

.....

.....

.....